

Arrest

nr. 205 360 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2012 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 9 maart 2012 asiel aan. Op 12 oktober 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert terug naar Afghanistan in de periode tussen 17 juli 2016 en 20 augustus 2016. Hij wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 14 juni 2017.

1.3. Op 6 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent nu ongeveer 19 jaar oud en bent geboren in het dorp Gharibi Baba (subdorp van Darunta) in het district Surkh Rod, in de provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U werkte gedurende vier tot vijf jaar als mecanicien in Jalalabad.

Op 9 maart 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in. U verklaarde dat u Afghanistan diende te verlaten omdat u er door de Taliban werd geïsoleerd. Zij zouden hebben getracht u voor de jihad te rekruteren. U legde geen documenten neer.

In de beslissing van 12 oktober 2012 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit het district Surkh Rod wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u op 16 juli 2016 door de politie van Düsseldorf werd gecontroleerd. U was in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Bonn op 12 april 2016. Uit de documenten die u neerlegde, kon worden opgemaakt dat u naar Kabul reisde en dat u daar van 17 juli 2016 tot 20 augustus 2016 zou verblijven.

In een brief van 26 april 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 14 juni 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U bevestigt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd en er een maand gebleven bent. U miste uw familieleden en wou hen terug zien. U verbleef in het huis van een vriend van uw vader in Kabul. Omdat u nog steeds de Taliban dient te vrezen, kon u niet naar uw familie in uw regio van herkomst. Daarom is uw familie u in Kabul komen vervoegen. U bleef meestal in het huis van de vriend van uw vader. U ging wel op daguitstap naar Darunta en Jalalabad. U bent er ook naar het huwelijk geweest van uw vriend S.I. (...). Na een maand kwam u naar België terug. Uw familie verliet Kabul eveneens en keerde huiswaarts.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort en uw Belgische verblijfstitel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze

hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Er moet wat dit betreft worden gewezen op artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkt uit actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat er voor burgers in Jalalabad geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

(...)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Jalalabad kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Eerder verklaarde u al dat u jarenlang als garagist in de wijk Kabul Ada van de stad Jalalabad gewerkt heeft (CGVS, 5 oktober 2012, p.6, 7). U verklaarde tevens uw weg in Jalalabad te kennen. U noemde namen van wijken, markten en andere locaties (CGVS, 5 oktober 2012, p.10, 11). Recent heeft u Jalalabad ook bezocht en woonde u daar het huwelijk van een vriend bij (CGVS, p.3).

Voorts kan worden aangenomen dat u over een (familiaal) netwerk beschikt in Jalalabad. U gaf eerder aan dat uw oom aan moeders zijde in Jalalabad woonachtig is. Hij woont in Dusaraka (CGVS, 5 oktober 2012, p.5). U bevestigt nu overigens dat uw oom nog steeds daar verblijft (CGVS, p.4). Eerder had u het ook over een tweede oom die in de stad Jalalabad woont. Verwacht mag worden dat uw ooms I.(...) en K.(...) (CGVS, 5 oktober 2012, p.7) u minstens tijdelijk kunnen opvangen. Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad bij uw familie kan vestigen, verwijst u naar uw vrees voor de Taliban omdat u weigerde hen te vervoegen (CGVS, p.4). Zoals hierboven al werd aangehaald, zijn die problemen door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig bevonden. Gezien uw vertrouwdheid met de stad Jalalabad en de aanwezigheid aldaar van uw familieleden, kan een eventuele hervestiging in Jalalabad niet als onredelijk worden beschouwd.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen een maand in Afghanistan heeft verbleven. In casu beweert u dat u gedurende een maand in Kabul was. Het CGVS kan hier evenwel geen geloof aan hechten. U zegt dat u tot een verblijf aldaar genoodzaakt was omdat u in uw regio van herkomst nog steeds de Taliban dient te vrezen. Gezien het CGVS in de beslissing van 12 oktober 2012 tot de conclusie kwam dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, is het niet waarschijnlijk dat u uw familie in Kabul diende te ontmoeten. U zegt voorts dat u daar een maand in het huis van een vriend van uw vader verbleef. Echter, de naam van die vriend is u niet bekend (CGVS, p.4), u legt geen enkele foto of bewijsstuk neer waaruit een verblijf in Kabul zou blijken en gevraagd wat u daar voorts nog gedaan heeft, verwijst u louter naar een cricketmatch die u daar zou hebben gezien al weet u niet in welke area van de stad dat was, wat mag verbazen (CGVS, p.3). Gezien u uw verblijf in Kabul niet geloofwaardig maakt, mag worden verondersteld dat u gedurende een maand bij uw familie in Darunta, op de grens met het grootstedelijk gebied Jalalabad, heeft verbleven.

De door u neergelegde documenten (paspoort en verblijfskaart) wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen louter uw identiteit die niet ter discussie staat.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 55/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 16 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Argumentatie van verwerende partij

Verwerende partij stelt dat de gronden waarop verzoeker subsidiaire bescherming werd verleend, niet langer bestaan en de bescherming kan worden opgeheven in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij erkent dat verzoeker afkomstig is uit de onveilige regio Surkh Rod, maar stelt dat er overeenkomstig artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet een redelijk intern vestigingsalternatief (IVA) is voor verzoeker in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Verwerende partij meent dat verzoeker zich redelijkerwijze het grootstedelijk gebied Jalalabad kan vestigen, en motiveert dit als volgt:

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Eerder verklaarde u al dat u jarenlang als garagist in de wijk Kabul Ada van de stad Jalalabad gewerkt heeft (CGVS, 5 oktober 2012, p.6, 7). U verklaarde tevens uw weg in Jalalabad te kennen. U noemde namen van wijken, markten en andere locaties (CGVS, 5 oktober 2012, p.10, 11). Recent heeft u Jalalabad ook bezocht en woonde u daar het huwelijk van een vriend bij (CGVS, p.3).

Voorts kan worden aangenomen dat u over een (familiaal) netwerk beschikt in Jalalabad. U gaf eerder aan dat uw oom aan moeders zijde in Jalalabad woonachtig is. Hij woont in Dusaraka (CGVS, 5 oktober 2012, p.5). U bevestigt nu overigens dat uw oom nog steeds daar verblijft (CGVS, p.4). Eerder had u het ook over een tweede oom die in de stad Jalalabad woont. Verwacht mag worden dat uw ooms I. (...) en K. (...) (CGVS, 5 oktober 2012, p.7) u minstens tijdelijk kunnen opvangen. Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad bij uw familie kan vestigen, verwijst u naar uw vrees voor de Taliban omdat u weigerde hen te vervoegen (CGVS, p.4). Zoals hierboven al werd aangehaald, zijn die problemen door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig bevonden. Gezien uw vertrouwdheid

met de stad Jalalabad en de aanwezigheid aldaar van uw familieleden, kan een eventuele hervestiging in Jalalabad niet als onredelijk worden beschouwd.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen een maand in Afghanistan heeft verbleven. In casu beweert u dat u gedurende een maand in Kabul was. Het CGVS kan hier evenwel geen geloof aan hechten. U zegt dat u tot een verblijf aldaar genoodzaakt was omdat u in uw regio van herkomst nog steeds de Taliban dient te vrezen. Gezien het CGVS in de beslissing van 12 oktober 2012 tot de conclusie kwam dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, is het niet waarschijnlijk dat u uw familie in Kabul diende te ontmoeten. U zegt voorts dat u daar een maand in het huis van een vriend van uw vader verbleef. Echter, de naam van die vriend is u niet bekend (CGVS, p.4), u legt geen enkele foto of bewijsstuk neer waaruit een verblijf in Kabul zou blijken en gevraagd wat u daar voorts nog gedaan heeft, verwijst u louter naar een cricketmatch die u daar zou hebben gezien al weet u niet in welke area van de stad dat was, wat mag verbazen (CGVS, p.3). Gezien u uw verblijf in Kabul niet geloofwaardig maakt, mag worden verondersteld dat u gedurende een maand bij uw familie in Darunta, op de grens met het grootstedelijk gebied Jalalabad, heeft verbleven. De door u neergelegde documenten (paspoort en verblijfskaart) wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen louter uw identiteit die niet ter discussie staat. Gezien bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Hierna zal verzoeker uiteenzetten waarom artikel 55/5 niet van toepassing is, waarom het grootstedelijk gebied Jalalabad voor hem geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is, en waarom verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast.

2. Wat betreft de toepassing van artikel 55/5 Vw.

Artikel 55/5 Vw. stelt:

“(…)”

De subsidiaire beschermingsstatus kan dus enkel opgeheven worden indien de omstandigheden die aanleiding gaven voor de bescherming zodanig zijn gewijzigd dat de bescherming niet langer nodig is. Die verandering van omstandigheden dient dan ook nog eens voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand te zijn van karakter.

De bewijslast voor de toepassing van artikel 55/5 Vw. ligt volledig bij het CGVS.

De vraag is dus in welke zin er wijzigingen zijn qua omstandigheden t.o.v. 2012 en of die wijzigingen voldoende ingrijpend zijn. Om die analyse te maken, en het is evident dat die onontbeerlijk is voor de toepassing van artikel 55/5, moeten we weten om welke wijzigingen in omstandigheden het gaat.

Verwerende partij meent dat er overeenkomstig artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet een redelijk intern vestigingsalternatief is voor verzoeker in Jalalabad.

Waarin schuilt het verschil met het jaar 2012?

De veiligheidsanalyse die verwerende partij maakt van Jalalabad is van 2012 tot nu onveranderd gebleven. Dit kan in elk geval niet de gewijzigde omstandigheden uitmaken. Het is niet dat Jalalabad sinds vijf jaar geleden veiliger of toegankelijker is geworden.

In de beslissing van 12 oktober 2012 staat er nog te lezen dat verzoeker de subsidiaire bescherming krijgt gelet op de onveiligheid in Surkh Rod en bij afwezigheid van een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Wat er ook van zij, volgens de motieven van de bestreden beslissing zijn de werkervaring van verzoeker in Afghanistan, het feit dat hij Jalalabad kent en zijn (familiaal) netwerk in Jalalabad, de essentiële elementen die verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat Jalalabad een redelijk intern vestigingsalternatief is. Maar deze drie elementen zijn op zich net niet gewijzigd. Deze elementen waren al voorhanden in verzoekers dossier toen hij de subsidiaire bescherming verkreeg.

De richtlijnen van het UNHCR zijn qua toepassing van het IVA zijn net strenger geworden na 2012, toen 6 augustus 2013 de nieuwe richtlijnen van UNHCR ook de nadruk legden op het onderzoek naar het redelijk karakter van een IVA.¹ Deze verstrengde richtlijnen omtrent het redelijk karakter van een IVA, kunnen niet aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Het enige element dat overblijft als mogelijks 'nieuw' is de maand die verzoeker onlangs doorbracht in Afghanistan, omdat hij zijn familie miste. Verzoeker kon deze reis enkel betalen omdat hij in België werkt (zie stuk 3). Op zich zijn dit omstandigheden die niet 'veranderd' zijn, en zeker niet duurzaam gewijzigd zijn, gezien verzoeker zijn recht in België te verblijven en te werken zal ontnomen zien door de bestreden beslissing. Verzoekers' spaargeld zal snel opgebruikt zijn, zodra zijn bron van inkomsten in België wegvalt.

Aan de criteria van artikel 55/5 Vw wordt niet voldaan.

Ten eerst is artikel 55/5 Vw. van toepassing op "omstandigheden", i.e. hetgeen extern is aan de betrokkene en niet te herleiden valt tot zijn gedrag of daden. Artikel 55/4 Vw. is van toepassing indien het om het gedrag of daden van de betrokkene gaat.

De beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief kan op zich wel gerekend worden tot externe 'omstandigheden'. Het probleem stelt zich echter dat Jalalabad al veilig genoeg was als intern vestigingsalternatief in 2012, toen verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg (het was evenwel niet redelijk). Nu de richtlijnen van UNHCR sinds 6 augustus 2013 strenger zijn geworden wat betreft het onderzoek naar het redelijk karakter van een mogelijk IVA, lijkt het dat de toepassing van een intern vestigingsalternatief actueel minder redelijk is dan vijf jaar geleden.

Het enige wat veranderd is ten opzichte van 2013, dus wat kan gekwalificeerd worden als 'gewijzigde' omstandigheden, is dat verzoeker naar Afghanistan gereisd is, wat persoonlijk gedrag uitmaakt en geen aan hem externe omstandigheden.

Ten tweede, zelfs indien er wordt geoordeeld dat een dergelijk kort verblijf toch behoort tot de 'omstandigheden' en geen persoonlijk gedrag uitmaakt dient er vastgesteld te worden dat deze omstandigheden niet voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand zijn gewijzigd op zo'n manier dat bescherming verder onnodig is.

Indien we de Engelstalige versie van artikel 16 van de herschikte Kwalificatierichtlijn ter hand nemen lezen we: "1. A third-country national or a stateless person shall cease to be eligible for subsidiary protection when the circumstances which led to the granting of subsidiary protection status have ceased to exist or have changed to such a degree that protection is no longer required."

Er staat dus "changed to such a degree that protection is no longer required", te vertalen als "veranderd tot zo een niveau dat bescherming niet langer noodzakelijk is".

Verwerende partij argumenteert geenszins dat de bescherming niet langer noodzakelijk is. De bescherming zou nog steeds nodig zijn, maar zou intern kunnen gevonden worden, waardoor er niet wordt tegemoetgekomen aan de voorwaarden van artikel 55/5 Vw. dat vereist dat de bescherming zelf onnodig is geworden.

En de wet neemt geen genoegen met een simpele wijziging van omstandigheden, maar legt de lat redelijk hoog (begrijpelijk gezien wat er op het spel staat), en vereist een voldoende ingrijpende en niet voorbijgaande wijziging van omstandigheden die de bescherming verder onnodig maken. Er wordt niet minder vereist dan een 'fundamentele' wijziging. Een kort verblijf van één maand in totaal, maakt géén fundamentele wijziging uit. Uit niets blijkt overigens de duurzaamheid van de wijziging, dat die van niet voorbijgaande aard zou zijn, noch dat die voldoende ingrijpend zou zijn.

Verwerende partij faalt aan te tonen dat hieraan voldaan is. Er wordt slechts verwezen naar artikel 55/5 Vw, maar naar hoe dit artikel hier wordt toegepast en betrokken wordt op de feiten, daar heeft verzoeker het raden naar. Verwerende partij stelt zelfs dat de omstandigheden niet louter gewijzigd zijn, maar dat ze niet langer bestaan. Dit is bijzonder enigmatisch gelet op de veiligheidssituatie in het district Sukh Rod. Dit vormt uiteraard een schending van de motiveringsplicht en stelt hem in een situatie waarbij hij

niet weet of kan afleiden uit de bestreden beslissing op welke gronden hij precies de motivering kan weerleggen en zijn rechten kan uitputten.

Tot slot dient er gewezen te worden op het tweede lid van artikel 55/5 Vw., waar verwerende partij evengoed een standpunt over dient in te nemen om het eerste lid rechtsgeldig te kunnen toepassen, en dit gezien de bewijslast volledig bij haar ligt. Omtrent het tweede lid van artikel 55/5 Vw. werd echter geen enkel standpunt ingenomen, en een onderzoek naar die elementen ontbreekt.

In arrest nr. 182 917 van 24 februari 2017 oordeelde Uw Raad:

“In het verzoekschrift wordt terecht artikel 55/5 van de vreemdelingenwet in zijn geheel geciteerd en blijkt dat de Commissaris-generaal geen standpunt heeft ingenomen over het voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter van de verandering van de omstandigheden. Ook de vraag of verzoeker dwingende redenen kan aanvoeren, zoals bepaald in artikel 55/5, tweede lid, van de vreemdelingenwet, wordt niet beantwoord door de Commissaris-generaal. Een onderzoek naar deze elementen ontbreekt.”

3. Dusaraka maken géén deel uit van een 'veilig Jalalabad grootstedelijk gebied'

3.1. Verzoeker is afkomstig uit het dorp Gharibi Baba, een subdorp van Darunta, gelegen in het district Surkh Rod (provincie Nangarhar).

Verwerende partij meent dat verzoeker over een IVA in Jalalabad beschikt. We mogen bijgevolg aannemen dat verwerende partij nog steeds van mening is dat Darunta, het gebied waar verzoeker oorspronkelijk uit afkomstig is, nog steeds onveilig is.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker een oom langs moederszijde heeft die in Jalalabad (en meerbepaald Dusraka) woonachtig is. Verzoeker bevestigde tijdens zijn gehoor op 14 juni 2017 dat deze oom (genaamd I.(...)) woonachtig is in Dusraka.

Verwerende partij verwijst ook naar een tweede oom van verzoeker. Ook deze oom langs moederszijde (genaamd K. (...)) woonde in Dusraka op het moment dat verzoeker gehoord werd op het CGVS op 14/06/2017.

Verwerende partij meent dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad, en dat deze ooms (beiden woonachtig in Dusraka) verzoeker minstens tijdelijk kunnen opvangen. Verwerende partij slaat de bal hier echter mis.

Dusraka ligt immers helemaal niet in het district Jalalabad, maar in het district Surkh Rod, hetgeen als onveilig gebied moet beschouwd worden.

Men kan niet van verzoeker verwachten dat hij zich in dit onveilig gebied bij zijn ooms vestigt.

3.2. Het is correct dat verzoeker zelf aangaf dat zijn ooms in Jalalabad wonen.

Dit volstaat echter niet om te besluiten dat Dusraka, de woonplaats van zijn ooms, in Jalalabad ligt. Men moet immers uitgaan van objectieve bronnen, en niet de geografische kennis van verzoeker. Verzoeker ging in Afghanistan immers niet naar school, en hij diende het land reeds op zijn 14e te verlaten. Pas na een afwezigheid van meer dan vijf jaar ging verzoeker recent een maand op vakantie, omdat hij zijn familie hard miste. Men mag niet vertrouwen op de geografische kennis van verzoeker, maar en dient objectieve bronnen als uitgangspunt te nemen.

3.3. Wat zeggen objectieve bronnen over Dusraka? Zowel de nieuwssite Khaama Press (stuk 19), de website Geoview² (stuk 20), de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (stuk 21) als het IOM (stuk 22) stellen dat Dusraka in het district Surkh Rod ligt.

3.4. Nu blijkt dat Dusraka niet in het district Jalalabad maar in Surkh Rod ligt, stelt zich de vraag of verwerende partij dit gebied door verzoeker wordt beschouwd als een deel van het 'grootstedelijk gebied Jalalabad'.

Verwerende partij motiveert hier niet expliciet over. waardoor het lijkt dat verwerende partij simpelweg over het hoofd heeft gezien dat Dusaraka in het onveilige Surkh Rod ligt, toen ze stelde dat verzoeker minstens tijdelijk bij zijn ooms kon verblijven.

Er dient nogmaals benadrukt te worden dat de bewijslast bij verwerende partij ligt, die verzoeker compleet in het ongewisse laat, en bijgevolg faalt in de op haar rustende bewijslast.

In de bestreden beslissing valt één korte passage terug te vinden omtrent het 'grootstedelijk gebied Jalalabad' :

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Ten overvloede zal verzoeker hierna aantonen waarom Dusaraka niet zomaar bij het grootstedelijk gebied van Jalalabad kan gerekend worden, om dan in één beweging het dorp veilig te verklaren.

De veiligheidssituatie van Dusaraka moet daarentegen onafhankelijk worden beoordeeld van deze van de stad Jalalabad en wel om volgende redenen:

3.5. Het is om te beginnen compleet onduidelijk of Dusaraka een landelijk karakter heeft, of eerder verstedelijkt is.

Zoals uit de bestreden beslissing en de COI Focus van 9 juni 2017 blijkt, is de oostelijke regio van Afghanistan, waarvan de provincie Nangarhar een deel uitmaakt, één van de gebieden waar het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict zich situeert.

De provincie Nangarhar wordt dan ook door verwerende partij als onveilig beschouwd, met de uitzondering van de stad Jalalabad.

De bestreden beslissing en de COI Focus van 9 juni 2017 geven immers aan dat de veiligheidssituatie in de steden (vooral de provinciehoofdplaatsen zoals onder meer Jalalabad) sterk verschilt van deze op het platteland.

Wat dus doorslaggevend is voor de veiligheidssituatie in Dusaraka is vooral of het platteland is of niet. Dusaraka valt niet vlot terug te vinden op de kaarten die voor verzoeker beschikbaar zijn. Ook in het administratief dossier valt er geen spoor terug te vinden van een kaart waarop Dusaraka wordt aangeduid. Indien Dusaraka een eerder landelijk karakter heeft, is infiltratie van de Taliban en andere groeperingen veel eenvoudiger, en dient men Dusaraka als onveilig te beschouwen.

3.6. Het Districtshuis van Surkh Rod is verder het administratieve centrum voor verzoeker, mocht hij zich in Dusaraka bij zijn oom vestigen. Verzoeker is immers oorspronkelijk afkomstig uit het district Surkh Rod. Indien hij zich terug in het district Surkh Rod vestigt (bijvoorbeeld in Dusaraka, zoals verwerende partij voorstelt), zal hij zich steeds tot het districtshuis van Surkh Rod moeten wenden voor zijn administratie en alles wat burgerlijke stand betreft.

Dit betekent dat verzoeker zich door onveilig dient te begeven om het minste papierwerk te regelen. Hij kan hiervoor niet in Jalalabad stad terecht. Verwerende partij mag het dorp van verzoeker immers tot de stad Jalalabad rekenen, het blijft nog steeds de Afgaanse overheid die de administratieve grenzen van districten (en dus de bevoegde districtshuizen) bepaalt.

Tot op heden is de Afghaanse overheid de nieuwe invulling die verwerende partij geeft aan de stad Jalalabad niet gevolgd, en valt Dusaraka administratief in het district Surkh Rod.

Het districtscentrum van Surkh Rod ligt ver van de stad Jalalabad, en kan onmogelijk tot het verstedelijkt gebied van Jalalabad gerekend worden. Het kan dan ook niet betwist worden dat dit districtscentrum zich in onveilig gebied bevindt, en verzoeker zich noodgedwongen op onveilig terrein zal moeten wagen om zijn administratie te regelen.

3.7. Gebrekkig (en frauduleus?) onderzoek verwerende partij

3.7.1. Verwerende partij meent dat bepaalde dorpen rond Jalalabad maar gelegen in onder andere het district Surkh Rod, tot het stedelijk gebied Jalalabad gerekend kan worden, en dat de veiligheidsanalyse die voor de stad Jalalabad werd gemaakt, dan ook betrekking heeft op deze gebieden.

Deze aannames worden echter op geen enkel moment deugdelijk onderbouwd. Objectieve landeninformatie die de conclusies van verwerende partij ondersteunt, ontbreekt.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat sommige buitenwijken van de stad Jalalabad in de omliggende districten van de stad Jalalabad liggen. Verwerende partij geeft echter geen enkele informatie om welke wijken het precies gaat, noch geeft ze aan op basis van welke criteria ze tot deze conclusie komt. Ook in de COI Focus van 9 juni 2017 valt hieromtrent geen duidelijke informatie terug te vinden.

De COI Focus van 9 juni 2017 wijst er op dat het grootstedelijk gebied Jalalabad tot ver buiten de grenzen van de vijf nahia 's reikt. De COI Focus steunt daarbij op een rapport van US AID uit 2013 en een kaartje uit dit rapport (het kaartje is helaas niet leesbaar in de versie in het COI rapport) en een kaart van de Afghaanse overheid uit een studie van augustus 2016 (eveneens onleesbaar), waarbij voetnoot 19 verwijst naar een referentie die verder niet terug te vinden is. Op basis van deze kaarten kan men onmogelijk enige conclusie trekken.

Voorts blijkt ook uit de COI Focus zelf dat verwerende partij niet zeker weet welke gebieden nu allemaal tot het verstedelijkt gebied Jalalabad kunnen gerekend worden.

De COI Focus geeft zelf aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen.

De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkrood, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.

Geen van deze gebieden die in persberichten beschouwd worden als buitenwijken van Jalalabad, betreffen het dorp Naghrak, waaruit verzoeker afkomstig is.

3.7.2. Verwerende partij voert ook geen enkele informatie aan die toelaat te kunnen begrijpen waarom bepaalde gebieden in onder andere het district Surkh Rod qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad wordt gerekend door het CGVS.

De COI Focus die in het administratief dossier terug te vinden is, betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

De COI Focus besluit dan met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden. De veiligheidsanalyse van CEDOCA heeft bijgevolg enkel betrekking op de situatie in het administratieve district Jalalabad, en niet het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Dit wilt zeggen dat het volstrekt onduidelijk is op basis van welke criteria bepaalde dorpen in onder meer het district Surkh Rod tot Jalalabad wordt gerekend voor wat betreft de veiligheidssituatie, en het is dan

ook onduidelijk of die criteria legitiem zijn. Daarenboven heeft verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan naar de veiligheidssituatie in Dusraka zelf.

3.7.3. Verwerende partij voegde tot slot bij het administratief dossier een kaart toe van UNOCHA genaamd 'Nangarhar Provincie.' behsud District. Reference Map'. Verwerende partij heeft deze kaart zelf de titel 'Jalalabad grootstedelijk gebied' gegeven, en stelt dat het een detail is van de COI Focus 'Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad', 9 juni 2017, p. 7.

Op pagina 7 van de COI Focus spreekt het rapport over een kaart van UNOCHA, en verwijst voetnoot 20 naar een document van UNOCHA van 2 april 2014, pagina 5. De weblink ontbreekt, en ook in de bibliografie van de COI Focus ontbreekt verdere info.

In april 2014 publiceerde UNOCHA het document "Afghanistan. Nangarhar Provincie. District atlas (zie stuk 23). Op pagina 5 van dit document kan men effectief een kaart van het Behsud District terugvinden. De kaart lijkt een identieke (maar volledigere) kopie van de kaart die verwerende partij aan het administratief dossier toevoegde, op één detail na (zie infra). Men mag dan ook aannemen dat verwerende partij deze kaart uit het document 'Afghanistan. Nangarhar Provincie. District atlas' van april 2014 als uitgangspunt gebruikte.

Kort samengevat: verwerende partij nam een kaart van UNOCHA van het district Behsud, en noemde dit 'Jalalabad grootstedelijk gebied'.

De kaart die verwerende partij toevoegde, is echter problematisch.

Verwerende partij probeert aan de hand van deze kaart aan te tonen dat dorpen in de districten rond het district Jalalabad deel uitmaken van Jalalabad als grootstedelijk gebied. De stad Jalalabad en een zone rond de stad heeft een donkerdere kleur dan de rest van de kaart. Verwerende partij titelde deze kaart 'Jalalabad grootstedelijk gebied'.

Indien we echter kijken naar de oorspronkelijke kaart van UNOCHA uit de Afghanistan. Nangarhar Provincie. District atlas van april 2014, dan blijkt dat er helemaal geen zone rond het district Jalalabad ligt die anders is ingekleurd dan de rest van het district. Het lijkt er op dat verwerende partij de kaart zelf heeft bijgekleurd.

Op pagina 5 van het UNOCHA rapport vindt men de kaart van het district Beshut die verwerende partij gebruikt. Op deze kaart is het district Beshut wit gekleurd, en al de rest grijs (om aan te tonen dat deze gebieden buiten Beshut liggen).

Verwerende partij heeft zelf een kaart van UNOCHA bijgekleurd en een andere titel gegeven, namelijk 'Jalalabad grootstedelijk gebied', om de illusie te creëren dat een aantal dorpen in onder meer het district Surkh Rod deel uitmaken van Jalalabad.

Deze bedrieglijke gang van zaken is ongezien, en kan men beschouwen als schrijftvervalsing.

Deze conclusie wordt ondersteund door de overige kaarten van de district atlas van de provincie Nangarhar van UNOCHA.

Ook de kaart van verzoekers' district Surkh Rod toont duidelijk de manipulatie van verwerende partij aan. Verzoekers' dorp is net zoals de rest van het district wit gekleurd, terwijl Jalalabad en de overige districten grijs zijn gekleurd. Ook op deze kaart ontbreekt elk spoor van een 'grootstedelijk gebied'.

Verwerende partij tracht haar punt te maken door middel van het verschaffen van bedrieglijke manipulaties. Dit ondergraaft ook de geloofwaardigheid en objectiviteit van haar overige bevindingen.

Indien de manipulaties aan de kaart van UNOCHA dan toch gebaseerd zouden zijn op objectieve landeninformatie, en geen creatief knutselwerk van verwerende partij vormen, dan kijkt verzoekende partij met ongeduld uit naar de objectieve landeninformatie die aan de basis hiervan liggen. Elk spoor hiervan ontbreekt tot op heden.

3.8 Uit het bovenstaande kunnen we bijgevolg concluderen dat de verblijfplaats van verzoekers' ooms, namelijk Dusraka, in het district Surkh Rod gelegen is. Verwerende partij faalt op alle vlakken in haar poging om aan te tonen dat bepaalde dorpen in onder meer Surkh Rod, ook deel uitmaken van het veilige Jalalabad als grootstedelijk gebied. Men kan dan ook niet verwachten van verzoeker dat hij zich in het onveilige Dusraka in Surkh Rod vestigt. Het loutere feit dat verzoeker zich vergiste en Dusraka in Jalalabad situeerde, doet daar op geen enkele moment afbreuk aan. De gebrekkige geografische kennis van verzoeker, die op zijn 14^e reeds Afghanistan verlaten heeft, weegt niet op tegen de objectieve informatie die hierboven werd aangehaald.

4. Toepassing intern vestigingsalternatief

Overeenkomstig artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR moet er een onderzoek gebeuren naar het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief.

Bij dit onderzoek aan dit redelijk karakter, dient er rekening gehouden te worden met een aantal elementen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt:

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned." (zie stuk 2, p8)

Hieruit volgt dat verwerende partij zowel de locatie als de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief in concreto dient aan te tonen.

Verwerende partij argumenteerde desalniettemin dat verzoeker over een redelijk IVA beschikt in Jalalabad.

Verwerende partij motiveerde dit als volgt:

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Eerder verklaarde u al dat u jarenlang als garagist in de wijk Kabul Ada van de stad Jalalabad gewerkt heeft (CGVS, 5 oktober 2012, p.6, 7). U verklaarde tevens uw weg in Jalalabad te kennen. U noemde namen van wijken, markten en andere locaties (CGVS, 5 oktober 2012, p.10, 11). Recent heeft u Jalalabad ook bezocht en woonde u daar het huwelijk van een vriend bij (CGVS, p.3).

Voorts kan worden aangenomen dat u over een (familiaal) netwerk beschikt in Jalalabad. U gaf eerder aan dat uw oom aan moeders zijde in Jalalabad woonachtig is. Hij woont in Dusraka (CGVS, 5 oktober 2012, p.5). U bevestigt nu overigens dat uw oom nog steeds daar verblijft (CGVS, p.4). Eerder had u het ook over een tweede oom die in de stad Jalalabad woont. Verwacht mag worden dat uw ooms I. (...) en K. (...) (CGVS, 5 oktober 2012, p.7) u minstens tijdelijk kunnen opvangen. Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad bij uw familie kan vestigen, verwijst u naar uw vrees voor de Taliban omdat u weigerde hen te vervoegen (CGVS, p.4). Zoals hierboven al werd aangehaald, zijn die problemen door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig bevonden. Gezien uw vertrouwdheid met de stad Jalalabad en de aanwezigheid aldaar van uw familieleden, kan een eventuele hervestiging in Jalalabad niet als onredelijk worden beschouwd.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen een maand in Afghanistan heeft verbleven. In casu beweert u dat u gedurende een maand in Kabul was. Het CGVS kan hier evenwel geen geloof aan hechten. U zegt dat u tot een verblijf aldaar genoodzaakt was omdat u in uw regio van herkomst nog steeds de Taliban dient te vrezen. Gezien het CGVS in de beslissing van 12 oktober 2012 tot de conclusie kwam dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, is het niet waarschijnlijk dat u uw familie in Kabul diende te ontmoeten. U zegt voorts dat u daar een maand in het huis van een vriend van uw vader verbleef. Echter, de naam van die vriend is u niet bekend (CGVS, p.4), u legt geen enkele foto of bewijsstuk neer waaruit een verblijf in Kabul zou blijken

en gevraagd wat u daar voorts nog gedaan heeft, verwijst u louter naar een cricketmatch die u daar zou hebben gezien al weet u niet in welke area van de stad dat was, wat mag verbazen (CGVS, p.3). Gezien u uw verblijf in Kabul niet geloofwaardig maakt, mag worden verondersteld dat u gedurende een maand bij uw familie in Darunta, op de grens met het grootstedelijk gebied Jalalabad, heeft verbleven.

Hierna zullen deze argumenten één voor één weerlegd worden.

4.1. De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

Verwerende partij verwijst bij de motivering omtrent het redelijk karakter van Jalalabad als een IVA om te beginnen naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016.

Verwerende partij stelt het volgende hierover:

"Uit de 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging."

Dit is echter niet de conclusie die men kan trekken uit deze richtlijnen van UNHCR.

Verwerende partij maakt zich schuldig aan een intellectueel oneerlijke lezing van deze richtlijnen van UNHCR. UNHCR stelt immers niet dat een IVA 'over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap, clan of stam.' Dit vormt een serieuze oversimplificatie.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een IVA slechts redelijk genoemd kan worden, als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

"Whether an IFA/IRA is "reasonable" must be determined on a case-by-case basis, taking into account the personal circumstances of the applicant, including the impact of any past persecution on the applicant. 538 Other factors that must be taken into account include the safety and security situation in the proposed area of relocation; respect for human rights in that area, and the possibilities for economic survival in dignified conditions. 539

UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the applicant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable.540 The increasing number of provinces in Afghanistan affected by conflict and forced movement of population; the rapid shifting of fronts; and the inability of most of the parties in conflict to maintain territorial gains are also factors to be taken into consideration. Information presented in Section II. B of these Guidelines and reliable, up-to-date information about the security situation in the proposed area of relocation would be important elements in assessing the reasonableness of the proposed IFA/IRA. 541

In light of the available information presented in Section II. C of these Guidelines relating to serious and widespread human rights abuses committed by AGEs in Afghanistan, and the inability of the State to protect individuals from human rights abuses committed by AGEs in areas under the effective control of such AGEs, UNHCR considers that areas of Afghanistan that are under the effective control of AGEs do not present a reasonable IFA/IRA, with the possible exception of applicants with previously- established links with the AGE leadership in the proposed area of relocation (provided that requirements (i) - (iv) below are met).

For the remaining areas of Afghanistan, i.e. areas that are neither affected by active conflict nor controlled by AGEs, an assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:

- (i) the effective availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;
- (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, health care and education;
- (iv) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas;542 and
- (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation.

Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed

to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population.⁵⁴³ Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question.⁵⁴⁴ The extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad.⁵⁴⁵" (stuk 4)

Uit het bovenstaande blijkt dat men niet enkel moet kijken naar de aanwezigheid van de familie, gemeenschap, clan of stam in Jalalabad, maar ook of deze personen de capaciteit én de wil hebben om verzoeker duurzaam en effectief te steunen. Daarbij dient er rekening gehouden te worden met de economische problemen in Afghanistan, waardoor grote segmenten van de bevolking getroffen werden, en velen niet langer de capaciteit hebben om op duurzame wijze steun te bieden aan anderen. Er dient onderzocht te worden of verzoeker toegang heeft tot onderdak, of basisinfrastructuur aanwezig is en er toegang is tot basisnoden zoals drinkbaar water, gezondheidszorg, onderwijs. Voorts moet er onderzocht worden of er mogelijkheden zijn om een inkomen te verwerven, en dient de graad van interne verplaatsingen door IDP's in de regio mee in rekening te worden gebracht. Tot slot dient men ook het stigma en de discriminatie in het achterhoofd te houden waarmee diegenen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan, te kampen hebben. Dit stigma en deze discriminatie hebben immers een impact op de steun die men van familie kan krijgen, op de mogelijkheid om een job of onderdak te vinden, ...

Verwerende partij interpreteert bijgevolg de richtlijnen van UNHCR omtrent het onderzoek dat moet gebeuren vooraleer men kan besluiten dat een IVA een redelijk karakter heeft, veel te beperkend.

4.2. Wat betreft het feit dat verzoeker een maand in Afghanistan verbleef en de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk

4.2.1. Om te beginnen haalt verwerende partij aan dat verzoeker naar Afghanistan terugkeerde, en een maand in Jalalabad verbleef.

Hieruit kan men echter onmogelijk afleiden dat verzoeker redelijkerwijze zich op duurzame basis kan vestigen in Jalalabad.

Er is immers een fundamenteel verschil tussen een vakantie van één maand (omdat verzoeker zijn familie miste, die hij sinds zijn 14 jaar niet meer had gezien), en effectief verhuizen naar Jalalabad en daar een toekomst opbouwen.

Verzoeker werkt in België, en financierde zijn reis volledig met zijn spaargeld (zie stuk 3).

Het is enkel dankzij zijn job in België, dat verzoeker de financiële draagkracht had om op vakantie te gaan naar Jalalabad. Dit inkomen valt weg bij een terugkeer naar Afghanistan. Een inkomen zoeken in Afghanistan is dan weer verre van evident (zie infra).

4.2.2. Verwerende partij stelt dat verzoeker over een netwerk beschikt in Jalalabad, en verwijst naar het feit dat verzoeker recent Jalalabad heeft bezocht en huwelijk van een vriend bijwoonde.

Deze vriend verblijft echter zelf ook in België, en kan verzoeker bijgevolg onmogelijk bijstaan.

De vriend wiens huwelijk verzoeker ging bijwonen, is de heer S.I.(...). Verzoeker en deze vriend zijn beiden afkomstig uit het district Surkh Rod, ze kwamen afzonderlijk als minderjarigen naar België, en leerden elkaar hier kennen. Ze keerden samen terug naar Afghanistan voor een maand, verzoeker omdat hij zijn familie miste, en de heer S.(...) om in het huwelijk te treden. Verwerende partij heeft ook ten opzichte van de heer S.(...) een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Hiertegen werd een beroep aangetekend bij Uw Raad, hetgeen momenteel nog hangende is.

De vriend van verzoeker wiens huwelijk hij bezocht, verblijft momenteel in België, en kan verzoeker dus niet steunen in Jalalabad. Er is nog geen uitspraak ten gronde ten opzichte van deze vriend omtrent de opheffing van diens subsidiaire beschermingsstatus. Zelfs mocht Uw Raad van oordeel zijn dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van de heer S. (...) een correcte beslissing is, dan nog is er geen enkele garantie dat de heer S. (...) effectief zal terugkeren naar Afghanistan. Mocht deze vriend tot slot wél terugkeren naar Jalalabad, dan stelt zich nog de vraag welke steun hij effectief zal kunnen bieden aan verzoeker. De heer S. (...) verliet Afghanistan als minderjarige, en verblijft al meer dan vijf jaar in België. De heer S. (...) zal al zijn tijd en energie nodig hebben om zijn eigen leven terug op de rails te krijgen. Men kan van hem niet verwachten dat hij effectieve steun biedt aan verzoeker.

4.2.3. Daarnaast verwijst verwerende partij naar de familie van verzoeker die in Jalalabad woont.

Verwerende partij poneert dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt, omdat hij aldaar over een familiaal netwerk zou beschikken dat hem zal ondersteunen.

Waaruit bestaat verzoekers' familiaal netwerk?

Zijn twee nonkels wonen in Dusaraka (district Surkh Rod), hetgeen gelegen is in onveilig gebied (zie surpa). Men kan onmogelijk van verzoeker verwachten dat hij zich in onveilig gebied vestigt.

Het kerngezin van verzoeker (de ouders en zijn broers) woont in Darunta (district Surkh Rod). Ook dit dorp ligt dus in een onveilige regio, waardoor verzoeker zich er niet kan vestigen.

De oudere zus van verzoeker woont dan weer in het district Beshut, hetgeen door verwerende partij ook als een onveilig district wordt beschouwd. Voor een aantal dorpen in het district Beshut waarvan verwerende partij meent dat deze in het veilige 'grootstedelijk gebied Jalalabad' zijn gelegen, wenst verzoeker te verwijzen naar punt 3 (zie supra). Op geen enkel moment heeft verwerende partij aangetoond dat delen van het district Beshut deel uitmaken van het veilige grootstedelijk gebied Jalalabad. Men mag dan ook van verzoeker niet verwachten dat hij zich bij zijn zus vestigt.

Uit dit overzicht van verzoekers' familie, blijkt dat hij helemaal niet over een familiaal netwerk beschikt in het veilige district Jalalabad. Men mag van verzoeker niet verwachten dat hij zich naar onveilig gebied begeeft om onderdak te krijgen bij zijn familie.

4.2.4 Men mag er ook niet zomaar aannemen dat verzoekers' familie hem op andere wijze zal steunen bij zijn terugkeer, nu verzoeker onderdak verschaffen geen optie is.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 stellen duidelijk dat het louter aanwezig zijn van familieleden niet volstaat, maar men moet onderzoeken of er een familiaal steunnetwerk is dat bereid en in staat is om effectieve steun te bieden aan het individu. Dit dient door verwerende partij in concreto te worden onderzocht. (zie stuk 5, p. 86)

Een louter vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is bijgevolg niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden :

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. The extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad" (stuk 5, p.83-84)

Hoewel een familiaal netwerk een middel van bij stand vormt wijst UNHCR er op dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de een of andere stad van het land, kan niet afgeleid worden dat er steun aanwezig is.

"The ongoing conflict in Afghanistan continues to exact a heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, including the rise in security incidents affecting humanitarian workers, humanitarian access to affected populations is limited. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas in particular inhibits access to lifesaving assistance for Afghanistan's most vulnerable people." (stuk 5, p.26)

"Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan 's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. [...] Observer s expect that the number of people in need of humanitarian assistance in 2016 will increase." (stuk 5, p.26-27)

Dit stemt overeen met de beschrijving van de humanitaire crisis in het UNOCHA-rapport van 2013:

"Afghanistan is in a protracted humanitarian emergency with little prospect of recovery in the short to medium term. There is no linear or visible transition from humanitarian relief to development.

Conflict, natural hazards, chronic poverty and underdevelopment threaten people 's survival, livelihood and dignity in many ways. These phenomena have also depleted community resilience by placing people in debt, killing livestock, destroying assets, and forcing households to split and resort to negative coping mechanisms, e.g. immigration and forced marriage.

The gradual geographical expansion of conflict poses a tangible threat to human security. It prevents people from accessing basic services, such as health and education, as they attempt to protect their families. The conflict also interrupts these services due to education or health facilities being occupied by the warring parties." (stuk 7, p. 12)

Bovendien maakt de uitwijzing een einde aan een bron van inkomsten en daarbovenop kan de schuld van de reis naar Europa niet meer afbetaald worden. Veel families in Afghanistan rekenen net op financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven. Dit wordt grondig besproken in de volgende studie:

"The economic and educational opportunity loss has a broader impact than just on the individual. Its repercussions are collective. When debts are incurred to send one person abroad, that is, a young promising son, the expectations at home are that this will be the solution to the many mostly economic problems of the household. Often, especially in the case of Afghans deported from Iran, families that stayed behind depended exclusively on that person's remittances. The expectation is that of a quick if not immediate, return on investment. This is often times easily achieved with migrants to Iran (Majidi 2008) repaying the cost of their migration within a week or a month, before sending regular remittances. However, those deported from Europe face a tougher reality: in many cases, not only have their skills not improved, they have been unable to send regular remittances, and have not been able to repay debts. When they return empty handed, it is the entire family that bears the indebtedness and economic losses. This leads to a downgrading of the family's assets and strategies, hence justifying and necessitating incurring more debts to fulfill another migration attempt." (stuk 8)

Het is dan ook onontbeerlijk om de redelijkheid van het vluchtalternatief in concreto te beoordelen, na onderzoek naar de persoonlijke situatie van de asielzoeker. In casu werd echter niet onderzocht of verzoeker effectief langdurig zou kunnen terugvallen op materiële of financiële steun van de familie in het district Surkh Rod of Beshut, noch in welke omstandigheden hij zouden moeten leven. Dit is problematisch, zeker gezien het feit dat door de omkering van de bewijslast bij het bepalen van een redelijk intern vluchtalternatief, de bal in het kamp van verwerende partij ligt.

Verzoeker kan niet al te veel steun van zijn familie verwachten, die het niet al te breed heeft. Het feit dat verzoeker als kind al vanaf zeer jonge leeftijd moest werken en niet naar school kon gaan, vormt hiervan een duidelijke indicatie (zie infra).

Verzoekers zus is gehuwd, en vormt nu een nieuwe familie overeenkomstig de Afgaanse tradities in het onveilige district Beshut. De zus van verzoeker haar eerste prioriteit vormt haar eigen familie. Van haar mag verzoeker geen steun verwachten.

De vier broers van verzoeker zijn nog zeer jong, en kunnen verzoeker onmogelijk bijstaan Ze zijn ongeveer 15, 10, 8 en 4 jaar oud.

Verzoekers' vader en moeder moeten in de eerste instantie al de aanzienlijke kosten van hun vier minderjarige zonen op zich nemen. Verzoekers' vader huurt een huis in het onveilige Darunta. Soms werkt hij als taxichauffeur, soms werkt hij in zijn (kleine) moestuin. De inkomsten van verzoekers ouders zijn te beperkt om verzoeker op duurzame wijze te ondersteunen bij een terugkeer.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat de capaciteit van de familie om verzoeker effectief te steunen, zeer beperkt is.

Verwerende partij faalt in ieder geval in de op haar rustende bewijslast.

4.3. Wat betreft de mogelijkheden voor verzoeker om in Afghanistan aan de slag te gaan

4.3.1. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker jarenlang als garagist in de wijk Kâbul Ada van de stad Jalalabad gewerkt heeft.

Dit beeld dat verwerende partij tracht te creëren, strookt echter niet met de werkelijkheid.

Verzoeker ontvluchtte zijn land toen hij slechts 14 jaar oud was.

Het is correct dat hij vier tot vijf jaar voor zijn vertrek in een garage werkte. Dit was echter niet als 'garagist', maar als leerjongen.

Verzoeker verrichtte vanaf negen of tien-jarige leeftijd kinderarbeid, om zijn ouders te helpen om financieel het hoofd boven water te houden.

Verwerende partij probeert het beeld te scheppen van verzoeker die jarenlange professionele ervaring heeft als garagist in Jalalabad. In werkelijkheid was verzoeker zeer jong toen hij noodgedwongen als kind in een garage ging werken als leerjongen. Het loon dat hij tussen zijn 9/10 en 14 jaar verdiende, was verre van royaal.

Men mag de professionele ervaring van verzoeker in Jalalabad dan ook niet overdrijven. Hij werkte tussen zijn 9/10 en 14 jaar enkele jaren als leerjongen tegen een schamel loon, hetgeen men kan beschouwen als kinderarbeid.

Het is nogal cynisch om het gegeven dat verzoeker als kind diende te werken in Afghanistan, net aan te grijpen als één van de argumenten waarom hij zich nu probleemloos zou kunnen vestigen in Jalalabad.

4.3.2. Voorts houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat de mogelijkheden om een inkomen te vergaren in Jalalabad zeer beperkt zijn. De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan:

"The unemployment rate is very high in the whole country. As Nansarhar province has been hit by a continuous violence in the last few years, the situation here is one of the worst. It is one of the most densely populated provinces in the country and due to the recent rise of violence; tens of thousands of people have fled their houses in the districts and are now bound to live in the city. There are many young people with university degrees who are unable to find even simple clerical jobs." (stuk 4, p.51)

De beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt is een reden voor nieuwe verplaatsingen:

"(...) the chronic underemployment situation has forced members of returnee/ IDP families to move from one city to another and even to a country of exile (for returnees) to find jobs. As a result, people have been returning to Pakistan or the Islamic Republic of Iran where they were once refugees. The difference now is that the whole family does not leave the country — only those family members who can earn a living for a seasonal or temporary period, or embark upon long-term migration, while the others remain in the country." (stuk 13 p. 24)

« 68. Selon l'Organisation internationale du Travail (OIT), une bonne part du revenu des ménages en Afghanistan provenait du travail de membres de la famille occupant des emplois vulnérables tels que celui de journalier dans la construction et la briqueterie, l'agriculture ou le secteur informel de l'économie urbaine. Les personnes ayant trouvé un emploi ou gérant une exploitation agricole de taille commerciale demeuraient peu nombreuses et dispersées. (...)

69. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était préoccupé par le manque de possibilité d'emploi pour les jeunes, les rapatriés et les personnes déplacées à l'intérieur du pays. » (stuk 10)

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen publiceerde een nota waaruit onder meer het volgende kan geciteerd worden aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt (stuk 6, p.36-41):

"(...)"

4.3.3. Verzoeker diende als kind te werken. Het feit dat verzoeker toen als leerjongen een uiterst slechtbetaalde job kon vinden in Jalalabad, betekent niet dat hij nu bij een terugkeer probleemloos aan de slag zal kunnen gaan.

De socio-economische situatie vóór het jaar 2012 in Afghanistan, toen verzoeker nog daar woonde en werkte, valt immers niet te vergelijken valt met de huidige situatie in Afghanistan in het algemeen en Jalalabad in het bijzonder.

Uit rapport van de NGO Asylos omtrent de mogelijkheid van een Intern Vestigingsalternatief in Kabul, Jalalabad en Mazar-i-Sharif van mei 2016 (stuk 4), blijkt dat de situatie in Jalalabad niet te vergelijken valt met deze een aantal jaren geleden.

Zo toont het rapport de toegenomen moeilijkheden aan om werk of onderdak te vinden, zeker nadat de internationale troepen en NGO's Jalalabad grotendeels verlaten hebben en gezien de toegenomen onveiligheid in de regio en de daarmee gepaard gaande influx van IDPs in Jalalabad.

"(...)"

De provincie Nangarhar, waarin Jalalabad gelegen is, blijkt dan nog bij de regio's te zijn waarbij de werkgelegenheid het hardste is getroffen. Vele jongeren, die zelfs een universiteitsdiploma op zak hebben, kunnen geen werk vinden:

"The unemployment rate is very high in the whole country. As Nangarhar province has been hit by a continuous violence in the last few years, the situation here is one of the worst. It is one of the most densely populated provinces in the country and due to the recent rise of violence; tens of thousands of people have fled their houses in the districts and are now bound to live in the city. There are many young people with university degrees who are unable to find even simple clerical jobs." (stuk 4, p. 51)

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij te kort door de bocht gaat indien ze meent dat verzoeker wel werk zal vinden in Jalalabad. Verwerende partij faalt in de bewijslast die op haar rust.

4.4. Wat betreft de mogelijkheid voor verzoeker om een bestaan uit te bouwen in Jalalabad

In punt 4.1. toonde verzoeker al aan dat verwerende partij de richtlijnen van UNHCR omtrent het redelijk karakter van een IVA, veel te beperkend interpreteert.

UNHCR vereist dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze:

"25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological wellbeing of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others." (stuk 2)

Er dient rekening gehouden te worden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten.

Wat betreft de redelijkheid van het IVA vereist UNHCR met betrekking tot Afghanistan een volgende benadering :

"For the remaining areas of Afghanistan, i.e. areas that are neither affected by active conflict nor controlled by AGEs, an assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:

- (i) the effective availability of traditional support mechanisms. provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;*
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;*
- (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, healthcare and education;*
- (iv) the presence of livelihood opportunities. including access to land for Afghans originating from rural areas; and*
- (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation."* (stuk 5, p83-84)

Twee aspecten hiervan (familiaal netwerk en de kansen op de arbeidsmarkt) werden hierboven al besproken.

Bij de beoordeling van het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief moet men echter ruimer kijken.

UNHCR vereist duidelijk dat het IVA feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is.

Niet alleen werd door verwerende partij op geen enkele overtuigende wijze aangetoond dat verzoeker zou kunnen rekenen op ondersteuning van een familiaal netwerk of terecht kan op de arbeidsmarkt, daarnaast brengt zij ook geen enkele bruikbare informatie aan over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, Gezondheidszorg, levensmiddelen en andere basisrechten."

Met verwijzing naar tal van rapporten vervolgt verzoeker dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afgaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er humanitaire noden ontstaan. Wat huisvesting betreft, wijst verzoeker er op dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen, waar anderzijds de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken.

Daarnaast voert verzoeker aan dat de toegang tot de gezondheidszorg in Jalalabad te wensen overlaat, wat voor hem een probleem is, aangezien hij ook kampt met medische problemen. Verzoeker verwijst naar stuk 24 gevoegd bij het verzoekschrift.

Naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad wijst verzoeker er tevens op dat *"internal displaced persons"* (IDP's) zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals verzoeker niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Zij zijn dan ook extra vatbaar voor de slechte omstandigheden in de stad.

Daarnaast merkt verzoeker op dat de banden met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekommen: *"One challenge for the IDPs remains obtaining an ID card (Taskera) in the place of displacement. IDPs are expected to return to their place of origin in order to prove their identity."* (stukkenbundel verzoeker, stuk 12, p. 6)

Verzoeker besluit dat deze algemene context aantoont dat er bij het vaststellen van een intern vluchtalternatief een grote voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd, wat niet het geval blijkt te zijn, en vervolgt:

"4.5. Stigma en discriminatie voor terugkeerders

Zoals de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (zie 4.1) aangeven is een erg belangrijke factor bij de beoordeling van de redelijkheid van het vluchtalternatief het stigma waarmee terugkeerders te maken

krijgen, als zijnde aangetast of gecorrumpeerd door hun verblijf in het Westen en illusies over de daar vergaarde rijkdom, wat hen vatbaar maakt voor mensenrechtenschending en ontvoering.

Verwerende partij heeft daar op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

Verzoeker is sinds meer dan vijf jaar in België en is langdurig afwezig geweest van het Afghaanse grondgebied. Verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 14 jaar oud was, en is verder opgegroeid en volwassen geworden in België.

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een ander beeld heeft over vrouwenrechten en familie-eer en zich niet meer wenst te conformeren."

Met verwijzing naar tal van rapporten voert verzoeker voorts aan dat verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Verzoeker wijst nog op het arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij een jongeman uit Kabul erkend werd die een lange tijd afwezig is geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid bij terugkeer een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep. Verzoeker verwijst tevens naar de nieuwe UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 waarin een apart risicoprofiel wordt voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren en naar een recent arrest van de Raad waarbij een beslissing van de commissaris-generaal vernietigd werd omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht.

Gelet op het feit dat het hier om de opheffing van de bescherming gaat, én de toepassing van een intern vluchtalternatief, twee bepalingen waarbij de bewijslast bij de asielinstantie ligt en zelfs niet gedeeld wordt, moet de commissaris-generaal volgens verzoeker aantonen dat hij als terugkeerder geen gevaar zal lopen en dat zijn mensenrechten niet geschonden zullen worden. De drempel van of het al dan niet om vervolging zou gaan moet zelfs niet gehaald worden.

Tot slot wijst verzoeker er op dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft bijgebracht naar het risico op vervolging of mensenrechtenschendingen voor terugkeerders vanwege hun terugkeer, noch recente informatie heeft bijgebracht aangaande de situatie van terugkeerders die in Jalalabad terecht komen zonder familienetwerk. Nochtans ligt de bewijslast volledig bij verwerende partij en vereist artikel 8.2. van de herschikte Kwalificatierichtlijn dat bij toepassing van het intern vestigingsalternatief de lidstaten precieze én recente informatie aanbrengen, van onder andere UNHCR en EASO.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3f2791a44.html>;
- Arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 §7 OCMW-wet;
- ASYLOS, *Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif*, mei 2016, beschikbaar op www.asylos.eu;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016; <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>;
- BCHV, *Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpcedure*, juni 2014;
- UNOCHA, *AFGHANISTAN Common Humanitarian Action Plan Mid-Year Review 2013*, juni 2013;

- Liza Schuster en Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, Migration Studies, 8 mei 2013, <http://migration.oxfordjournals.org/content/early/2013/05/08/migration.mns011.full>;
- ICG, *Afghanistan: What Now for Refugees?*, Asia Report n°175, 31 augustus 2009, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/175-afghanistan-what-now-for-refugees.aspx>;
- UN Human Rights Council, *Compilation prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21*, 11 november 2013, A/HRC/WG.6/18/AFG/2, <http://www.refworld.org/docid/52ea4c8a4.html>;
- Nassim Majidi, MEI-FRS, *Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan*, 25 januari 2011;
- UNHCR, *Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report — Universal Periodic Review: Afghanistan*, juni 2013, http://www.refworld.org/docid/5_1_b81fa54.html;
- ILO, *Assessment of livelihood opportunities for returnees/internally displaced persons and host communities in Afghanistan*, 20 mei 2013, p. 18-25;
- Afghanistan Analyst Network (AAN), Christine Roehrs, *On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced*, 20 oktober 2013, <http://www.afghanistan-analysts.org/on-the-run-without-aid-the-much-delayed-policy-on-afghanistans-internally-displaced>;
- Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), *Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan*, november/december 2011;
- UNHCR, *Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, oktober 2012;
- Liza Schuster en Nassim Majidi, *Deportation Stigma and Remigration*, Journal of Ethnic and Migration Studies, 2014, p. 635-652;
- RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, april 2016;
- KHAAMA PRESS, Afghan News Agency, *'Nangarhar explosion leaves two dead'*, 8 augustus 2015, <http://www.khaama.com/breaking-news-explosion-reported-in-surkh-rod-district-ol-nangarhar-3725>;
- GEO VIEW, *Dosaraka*, <http://af.geoview.info/dosaraka.124330425w>;
- UNAMA, *'Nangarhar: construction of 2nd Kabul-Jalalabad road to resume'*, 5 november 2012, <https://unama.unmissions.org/nangarhar-construction-2nd-kabul-jalalabad-road-resume>;
- IOM, *Afghanistan, Community Respons Map*, <https://afghanistan.communityresponsemap.org/en/cbrr13104>;
- UNOCHA, *'Afghanistan Nangarhar Province. District Atlas'*, April 2014, UNOCHA, *'Afghanistan Nangarhar Province. District Atlas'*, april 2014, <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/Nangarhar.pdf>;
- medische attestaten.

2.2.2. Op 4 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 en de COI Focus “*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de volgende overtuigingsstukken neer (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 11):

- het arrest nr. 191 961 van 13 september 2017 van de Raad;
- een beslissing van de commissaris-generaal van 22 december 2017 houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus;
- de arresten nrs. 196 023 en 196 024 van 30 november 2017 van de Raad;
- ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017;
- Information about the report – Resources of Asylos;
- Amnesty International, *Forced back to danger*, 2017;
- het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Raad;

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Ter terechtzitting verwijst de verzoekers raadsman naar artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en betoogt hij dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing over het hoofd heeft gezien dat verzoeker op dat ogenblik reeds over een onbeperkt verblijf beschikte. Hij licht toe dat verzoeker op 9 maart 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend zodat de periode van beperkt verblijf (5 jaar) eindigde op 9 maart 2017. Vervolgens citeert hij artikel 49/2 § 4, van de Vreemdelingenwet en laat hij gelden dat het enkel nog mogelijk is om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken maar dat hiervoor moet worden aangetoond dat deze status onterecht werd toegekend. Nu verzoeker dus op 9 maart 2017 over een onbeperkt verblijf beschikte, meent zijn

raadsman dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met de bestreden beslissing niet kon worden opgeheven zonder schending van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze argumentatie een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft. Nergens in zijn verzoekschrift heeft verzoeker hiervan enig gewag gemaakt. De Raad wijst er op dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). *In casu* was verzoeker in de mogelijkheid voormelde argumentatie eerder bij te brengen. Proceconomisch was het aangewezen niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om dit nieuwe middel te ontwikkelen, maar tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 16 april 2018 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

2.3.3.2. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal de op 12 oktober 2012 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord. Vooreerst ziet hij geen gewijzigde omstandigheden in vergelijking met het jaar 2012. Verwerende partij merkt in haar verweernota evenwel terecht op dat verzoeker ten tijde van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus 15 jaar oud was. Dit gegeven vormde een belangrijke overweging bij de beoordeling van een eventueel intern vluchtalternatief. Van een minderjarige kan aangenomen worden dat hij veel meer dan een volwassene afhankelijk zal zijn van langdurige materiële en immateriële steun van het familiaal netwerk, onder andere omwille van zijn specifieke noden en veel beperktere capaciteiten om zelfstandig te leven en in zijn levensonderhoud te voorzien. De leeftijd in combinatie met de specifieke aard van het familiaal netwerk in het beoogde hervestigingsgebied zijn belangrijke aspecten bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern

vluchtalternatief. Een dergelijke benadering bij de beoordeling van de eventuele toepassing van het concept “intern vluchtalternatief” bij minderjarigen ligt in lijn met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van UNHCR van 19 april 2016, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

Voorts stelt verzoeker dat de “omstandigheden” waarvan sprake is in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, elementen dienen te betreffen die extern zijn aan de persoon en niet te herleiden zijn tot diens daden of gedrag. Verwerende partij merkt wat dit betreft in haar verweernota op dat het hier louter de eigen lezing van verzoeker betreft en dat zulks niet blijkt uit de memorie van toelichting van artikel 55/5 (Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, nr. 51 2478/001). De Raad deelt het oordeel van verwerende partij dat de in artikel 55/5 vermelde “omstandigheden” ook betrekking kunnen hebben op bepaalde persoonlijke omstandigheden eigen aan de betrokkene.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om een standpunt in te nemen over het tweede lid van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en dit terwijl hij hiertoe verplicht is om het eerste lid rechtsgeldig toe te passen, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat verzoeker zelf geen dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, aanvoert om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen. Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd naar eventuele redenen waarom hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, verwees verzoeker naar zijn vermeende problemen met de taliban (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 14 juni 2017, p. 4 en 5). Echter, zoals in de bestreden beslissing reeds werd opgemerkt, werden deze problemen door de commissaris-generaal reeds ongeloofwaardig bevonden in zijn beslissing van 12 oktober 2012. Verzoeker bracht tijdens het gehoor op 14 juni 2017 geen elementen aan die de geloofwaardigheid van deze problemen herstellen. Evenmin reikt verzoeker dergelijke elementen thans aan in het verzoekschrift. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er (andere) dwingende redenen zijn om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen.

Waar verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan als enige nieuw element ziet en stelt dat dit geen duurzaam gewijzigde omstandigheid inhoudt, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze opmerkt dat de terugkeer van verzoeker weliswaar de aanleiding vormde voor de herevaluatie van verzoekers beschermingsstatus maar dat dit geenszins het enige element vormt dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker heden over een intern vluchtalternatief beschikt in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Zoals zal blijken uit wat volgt, is de commissaris-generaal in het kader van de heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van verschillende motieven tot de vaststelling gekomen dat, gelet op de heden voorhanden zijnde gegevens, er wel sprake is van een reëel en redelijk intern vluchtalternatief zodat de omstandigheden op grond waarvan deze status was verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Daar waar de commissaris-generaal op 12 oktober 2012 voor verzoeker het gebrek aan een reëel binnenlands vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan

onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De commissaris-generaal komt vooreerst na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

(...)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 4 april 2018 aangebrachte COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 en het bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2 en 4-23 en rechtsplegingsdossier, stuk 11), is niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van de commissaris-generaal.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, thans van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging en dat *in casu* van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een volwassen alleenstaande

man die beide landstalen Pashtou en Dari spreekt (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 6) en die verklaart in België enige werkervaring te hebben opgedaan. Eerder al verklaarde verzoeker dat hij jarenlang als garagist in de wijk Kabul Ada van de stad Jalalabad gewerkt heeft (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 6 en 7). Verzoeker stelt, met verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat de werkgelegenheid in Afghanistan erg laag is, dat het voor hem onmogelijk is om in de toekomst werk te vinden in Jalalabad, doch een dergelijke algemene verwijzing hiertoe volstaat niet. Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkloosheid in Afghanistan is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief geen werk zal vinden. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker, die geen concrete argumenten aanhaalt waarom de toegang tot de arbeidsmarkt in Jalalabad voor hem in de toekomst problematisch zou zijn, blijft hiertoe in gebreke. Daarbij wordt er nog op gewezen dat verzoeker relevante beroepservaring bezit. Het gegeven dat verzoeker deze werkervaring (deels) heeft opgedaan als leerjongen doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat hij reeds werkervaring heeft en dat er dus redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat hij in staat moet zijn om in Jalalabad aan werk te geraken en op termijn zelf in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Bovendien werkt verzoeker volgens zijn verklaringen ten overstaan van het CGVS in België en heeft hij er voordien school gelopen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 14 juni 2017, p. 4; zie ook het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker ondertussen ook in België bruikbare kennis, vaardigheden en werkervaring heeft opgedaan. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat verzoeker over de nodige vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker in Jalalabad in extreme armoede zal verzeilen.

Daarbij komt dat op basis van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen gronden kan worden aangenomen dat verzoeker in Jalalabad een familiaal netwerk heeft:

“Voorts kan worden aangenomen dat u over een (familiaal) netwerk beschikt in Jalalabad. U gaf eerder aan dat uw oom aan moeders zijde in Jalalabad woonachtig is. Hij woont in Dusraka (CGVS, 5 oktober 2012, p.5). U bevestigt nu overigens dat uw oom nog steeds daar verblijft (CGVS, p.4). Eerder had u het ook over een tweede oom die in de stad Jalalabad woont. Verwacht mag worden dat uw ooms I.(...) en K.(...) (CGVS, 5 oktober 2012, p.7) u minstens tijdelijk kunnen opvangen. Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad bij uw familie kan vestigen, verwijst u naar uw vrees voor de Taliban omdat u weigerde hen te vervoegen (CGVS, p.4). Zoals hierboven al werd aangehaald, zijn die problemen door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig bevonden. Gezien uw vertrouwdheid met de stad Jalalabad en de aanwezigheid aldaar van uw familieleden, kan een eventuele hervestiging in Jalalabad niet als onredelijk worden beschouwd.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen een maand in Afghanistan heeft verbleven. In casu beweert u dat u gedurende een maand in Kabul was. Het CGVS kan hier evenwel geen geloof aan hechten. U zegt dat u tot een verblijf aldaar genoodzaakt was omdat u in uw regio van herkomst nog steeds de Taliban dient te vrezen. Gezien het CGVS in de beslissing van 12 oktober 2012 tot de conclusie kwam dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, is het niet waarschijnlijk dat u uw familie in Kabul diende te ontmoeten. U zegt voorts dat u daar een maand in het huis van een vriend van uw vader verbleef. Echter, de naam van die vriend is u niet bekend (CGVS, p.4), u legt geen enkele foto of bewijsstuk neer waaruit een verblijf in Kabul zou blijken en gevraagd wat u daar voorts nog gedaan heeft, verwijst u louter naar een cricketmatch die u daar zou hebben gezien al weet u niet in welke area van de stad dat was, wat mag verbazen (CGVS, p.3). Gezien u uw verblijf in Kabul niet geloofwaardig maakt, mag worden verondersteld dat u gedurende een maand bij uw familie in Darunta, op de grens met het grootstedelijk gebied Jalalabad, heeft verbleven.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Dusraka geen deel uitmaakt van een “veilig Jalalabad grootstedelijk gebied”, doch wel van het district Surkh Rod, hetgeen volgens hem als onveilig dient te worden beschouwd. Verzoeker stelt tevens dat de commissaris-generaal zich beroept op een kaart van het grootstedelijk gebied die het resultaat is van “bedrieglijke manipulaties”, wat men kan beschouwen als “schriftvervalsing”.

Aangaande verzoekers kritiek op de door de commissaris-generaal gehanteerde kaart, getiteld “Jalalabad grootstedelijk gebied” (zie adm. doss., stuk 19, map met ‘landeninformatie’), merkt verwerende partij in haar verweernota het volgende op:

“(…) deze kaart (is) gebaseerd (...) op informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De hoofding van de kaart verwijst weliswaar naar de COI Focus Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016, waarin op pagina 7 verwezen werd naar een studie van de

Afghaanse overheid van augustus 2016 die de “provincial municipality” Jalalabad geografisch aftekent als “een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten”. Deze informatie werd hernomen in de COI Focus Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017 (pagina 8), dewelke werd toegevoegd aan het administratief dossier. De voornoemde geografische afbakening werd getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen van OCHA.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, gaat het dus in geen geval om een bedrieglijke manipulatie met als doel de illusie te creëren dat een aantal dorpen in onder meer het district Surkh Rod deel uitmaken van Jalalabad.

Wat betreft de precieze locatie van de plaats Dusaraka binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad, voegt verwerende partij aan haar verweernota nog twee kaarten toe waaruit de locatie van Dusaraka blijkt (bijlagen 2 en 3), alsook enkele internetartikels waarop dit als een gebied in Jalalabad wordt aangeduid (bijlagen 5 en 7). Uit de kaarten blijkt dat Dusaraka juist onder Bagrami te situeren is. Blijkens de eerder aan het administratief dossier toegevoegde kaart “*Jalalabad grootstedelijk gebied*” – waarvan een versie in kleur als bijlage aan onderhavige nota is toegevoegd (bijlage 4) – ligt Bagrami, net als het gebied onmiddellijk ten zuiden ervan, in het grootstedelijk gebied Jalalabad, weliswaar in een gebied dat officieel tot het district Surkh Rod behoort. Gelet op het voorgaande, alsook op de voormelde internetartikelen, kon de commissaris-generaal dan ook op goede gronden besluiten dat Dusaraka tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort. De door verzoeker bij het verzoekschrift toegevoegde informatie hierover (stukken 20 t.e.m. 23) kan deze vaststelling niet wijzigen. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, strekt de stad Jalalabad zich ver uit en bevinden bepaalde buitenwijken zich in de omliggende districten. De door verzoeker aangebrachte informatie wijst er weliswaar op dat Dusaraka officieel tot het district Surkh Rod behoort, wat door verwerende partij niet wordt betwist, maar toont niet aan dat Dusaraka zich in een (ruraal) deel van het district Surkh Rod zou bevinden waar de veiligheidssituatie, anders dan deze in Jalalabad, van die aard is dat er een reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit het rapport “*Afghanistan: the security situation in Nangarhar province*” van Landinfo van 13 oktober 2016, gevoegd bij de verweernota, dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkh Rod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkh Rod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers. De typologie van het geweld in beide districten is gelijklopend aan dit in de stad Jalalabad. De argumentatie van verzoeker in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota en een selectieve verwijzing naar het EASO rapport van december 2017, kan deze appreciatie niet ombuigen. De Raad benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt immers dat het willekeurig geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het CGVS houdt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan ook rekening met het risico van onderrapportering en zal dus niet gefixeerd zijn op de pure cijfergegevens doch ook rekening houden met tal van andere factoren waaronder de impact van het geweld op het dagelijks leven in Jalalabad en meer in het bijzonder het district Surkh Rod. Het wordt niet betwist dat er zich in het district Surkh Rod incidenten plaatsvinden waarbij burgerslachtoffers vallen, doch deze blijken voornamelijk doelgericht van aard. Uit het EASO rapport van december 2017 blijkt niet dat de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod van die aard is dat er voor burgers een reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat het districtshuis van Surkh Rod voor hem het administratief centrum is en dat hij zich voor zijn administratie steeds tot dit districtshuis zal moeten richten, zodat hij zich door onveilig gebied dient te verplaatsen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit wat hoger is gebleken, niet blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Bovendien stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat verzoeker nalaat aan de hand van objectieve informatie te staven dat hij enkel in het districtshuis van Surkh Rod terecht zou kunnen voor zijn administratie. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat “*de banden*

met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen" en hierbij verwijst naar het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 12, merkt verwerende partij terecht op dat in dit rapport – dat overigens dateert van 2013 en bijgevolg niet noodzakelijk de actuele situatie beschrijft – op pagina 6 wordt gesteld dat het een uitdaging is voor IDP's om in de plaats van hervestiging een taskara te bekomen, aangezien zij terug dienen te keren naar hun plaats van herkomst om een bewijs van identiteit te bekomen, en dat er dus niet wordt gesteld dat het onmogelijk is om een taskara in de plaats van hervestiging te bekomen. Daarnaast stelt verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht vast dat verzoeker geenszins aantoont dat hij over geen enkel bewijs van identiteit beschikt. Meer nog, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een Afghaans internationaal paspoort, afgeleverd door het consulaat-generaal in Bonn. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker afdoende zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit heeft aangetoond ten overstaan van de Afghaanse autoriteiten. Bovendien wordt er op gewezen dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat hij in Afghanistan over een taskara beschikte (adm. doss., stuk 20, verklaring DVZ, punt 21) en dat hij later voor het CGVS verklaarde dat zijn taskara in het bezit was van zijn vader (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 9). Aldus kan niet zonder meer worden besloten dat de in het rapport van UNHCR waarnaar verzoeker verwijst (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 12) beschreven situatie van toepassing is op verzoeker.

Voorts voert verzoeker – nadat hij er op heeft gewezen dat de bewijslast inzake het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties ligt – aan dat de loutere aanwezigheid van een familiaal netwerk niet volstaat om dit redelijk karakter aan te tonen. Hij stelt dat de familie de wil én de capaciteit moet hebben om op duurzame en effectieve wijze steun te verlenen. Hij verwijst dienaangaande naar richtlijnen van UNHCR en naar verscheidene rapporten.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bewijslastverdeling bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief zoals voorzien in artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet op zich geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die op verzoekers schouders rust. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag om bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de bevoegde instanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de bevoegde instanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De instanties mogen van een verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. *In casu* heeft de commissaris-generaal verzoeker onder meer gewezen op de aanwezigheid van zijn familie in Jalalabad, zoals dit blijkt uit verzoekers eigen verklaringen. Indien verzoeker meent dat zijn familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om hem duurzame en/of effectieve steun te bieden, dient hij dit *in concreto* aan te tonen en kan hij niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en de situatie van zijn familie of met de blote bewering dat zijn familie de wil en/of de capaciteiten niet zou hebben om hem op duurzame en/of effectieve wijze steun te bieden.

Waar verzoeker betoogt dat zijn ooms woonachtig zijn in Dusaraka, wordt er – samen met verwerende partij in haar verweernota – op gewezen dat dit gegeven niet volledig overeenstemt met zijn eerdere verklaringen, en meer bepaald met zijn verklaring dat zijn oom langs moederszijde, I., in de stad Jalalabad woont, in de buurt van Sehati Ama (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 7 en 10). Verzoeker omschreef zijn relatie met zijn oom I. als goed (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 9-10). Voorts wonen verzoekers tante langs vaderszijde en zijn oom J. langs moederszijde volgens verzoekers verklaringen in Dusaraka, een wijk gelegen in het district Surkh Rod, dat tevens deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 5 en de informatie toegevoegd aan de door verwerende partij ingediende verweernota). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk tijdens zijn gehoor op 14 juni 2017 dat zijn oom J. daar nog steeds verbleef (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 14 juni 2017, p. 4). Het gegeven dat verzoeker aldus twee ooms heeft die woonachtig zijn in het grootstedelijk gebied Jalalabad vormt een indicatie dat

verzoeker over de nodige (familiale) contacten beschikt die hem kunnen ondersteunen wanneer hij zich aldaar vestigt. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wordt overigens nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker in Jalalabad over een netwerk beschikt omdat hij er het huwelijk van een vriend bijwoonde. Dit gegeven wordt enkel vermeld omdat hieruit blijkt dat verzoeker de stad Jalalabad recent bezocht heeft. Waar verzoeker wijst op het verschil tussen een vakantie van een maand en een duurzaam verblijf, kan er niet worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom hij ingeval van een terugkeer naar Jalalabad niet in de mogelijkheid zou zijn om, na een eventuele eerste korte periode na aankomst, zelf in zijn levensonderhoud te voorzien en dus ook zelf voor onderdak te zorgen, dan wel bij te dragen in de kosten van zijn eigen onderdak bij zijn familieleden.

Voorts laat verzoeker na zijn betoog dat een uitwijzing een einde maakt aan een bron van inkomsten, dat de schuld van de reis naar Europa niet meer kan afbetaald worden en dat veel families in Afghanistan rekenen op de financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven, te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker verwijst hiervoor weliswaar naar een studie van L. SCHUSTER en N. MAJIDI, doch hij toont niet aan dat voormelde geschetste situatie ook in zijn geval van toepassing is. Integendeel, verzoekers arbeid in België verschaftte hem voldoende financiële middelen om zijn reis naar Afghanistan in 2016 te financieren (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie'), wat verzoeker overigens bevestigt in zijn verzoekschrift. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en het opwerpen van blote en algemene beweringen. Ook al ligt de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief bij de asielinstanties, het verwijzen naar louter algemene informatie en het opwerpen van blote en algemene beweringen kan *in casu* niet volstaan om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Ten slotte wordt er op gewezen dat in het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016 (p. 9) als volgt wordt gesteld:

“UNHCR considers that the only exception to the requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified specific vulnerabilities as described above. Such persons may in certain circumstances be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and that are under the effective Government control.” (vrije vertaling: UNHCR aanvaardt dat de enige uitzondering op de eis van externe steun bestaat uit alleenstaande gezonde mannen en getrouwde koppels die oud genoeg zijn om te werken zonder vastgestelde kwetsbaarheden zoals hiervoor omschreven. Dergelijke personen kunnen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en die onder de effectieve controle van de regering vallen).

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en de aanwezigheid van familie in Jalalabad, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift verder op de lamentabele omstandigheden waarin IDP's bij terugkeer terechtkomen en stelt dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de “*informal settlements*” in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, aangezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “*een IDP settlement*”, zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Waar verzoeker stelt dat de toegang tot gezondheidszorg in Jalalabad te wensen overlaat, wijst verwerende partij er in haar verweernota terecht op dat verzoeker niet aantoont medische hulp nodig te hebben die voor hem niet toegankelijk zou zijn in Jalalabad. Het aan het verzoekschrift toegevoegde medisch attest van 25 juli 2017 (stukkenbundel verzoeker, stuk 24) vermeldt enkel dat verzoeker gastritis met helicobacter heeft gehad en uitgesproken depressieve klachten heeft door de situatie van zijn moeder. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming kan wenden tot de daartoe geëigende procedure, met name door het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet of onvoldoende werd onderzocht of en in welke mate er in Jalalabad toegang is tot gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, levensmiddelen en andere basisrechten, komt hij opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Zoals hoger reeds aangehaald, werd de redelijkheid van het vestigingsalternatief op afdoende wijze afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik melding gemaakt van mogelijke problemen die hij zou ondervinden doordat mogelijke basisrechten in het gedrang zouden komen. Op het CGVS gevraagd naar de reden waarom hij niet kon terugkeren naar zijn familie in Jalalabad, haalde verzoeker enkel zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban aan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 14 juni 2017, p. 4 en 6). Van enige problematiek van huisvesting, werkgelegenheid of gezondheidszorg heeft verzoeker dus zelf nooit gewag gemaakt, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had.

Aangaande verzoekers verwijzingen naar verschillende rapporten en het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016 over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen als zijnde gecorrumpeerd door hun verblijf in het westen, benadrukt de Raad samen met verwerende partij dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de voornoemde “*Guidelines*”, waar in dit verband expliciet het volgende wordt vermeld:

“Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include:

(...)

j) individuals perceived as “westernized”

(...)” (p.42).

Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing naar zijn verblijf in België, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze dit in zijn hoofd leidt tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds 2012 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Overigens keerde verzoeker reeds gedurende een maand terug naar Afghanistan en maakte hij tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding van persoonlijke problemen die hij er zou hebben ondervonden omwille van zijn verblijf sinds 2012 in het Westen. De informatie toegevoegd aan de door verzoeker ter terechtzitting bijgebrachte aanvullende nota (rechtspiegingsdossier, stuk 11) bevat evenmin enig concreet element dat handelt over verzoekers persoonlijke situatie. Wat betreft de bij deze aanvullende nota gevoegde arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Hetzelfde dient gezegd te worden over een beslissing van de commissaris-generaal houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag wat de ware reden was van zijn vertrek naar Jalalabad, blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2012 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de stad Jalalabad een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Jalalabad dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om te reageren op het nieuw element, zijnde zijn terugkeer naar Afghanistan, en om de redenen aan te halen die het behoud van zijn status rechtvaardigen, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN